

I det (Ordet) var Liv - Joh.1,4  
C.O.Rosenius - Andagt fra "Husandagtsbog"

Med Hensyn til Betydningen af disse Ord, er det visselig sandt, hvad skarpsindige Fortolkere har sagt, at Ordet »Liv« her maa forstaaes i den mest vidstrakte Betydning, betegnende alt det Liv, som er udgaet fra det skabende Ord. Der staar saaledes ikke »Livet«, men »Liv«, og dette siger os jo, at Gud skabte alt Liv paa Jorden ved Ordet. Men naar vi betænker, hvad Apostelen siger til i sine Skrifter, og hans Udtryksmaade paa andre Steder, som f. Eks. i sit første Brevs 5. Kap., hvor han siger: *»Gud har givet os det evige Liv, og dette Liv er i hans Søn. Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet,«* saa forstaar vi, at han uden Tvivl ogsaa her først og fremmest har tænkt paa Menneskenes aandelige og evige Liv, Menneskeslægtens Frelse, hvilket var Hovedformaalet med Guds Søns Menneskebliven. Det er ejendommeligt for Apostelen Johannes, der plejer at fremstilles med Ørnen som sit Symbol, at hans Blik er dybt og skarpt, og at han i enkle og ligefremme Ord udtrykker saare høje og dybe Tanker. Her er hans Blik utvivlsomt rettet mod det Forhold, at hele Menneskeslægten ifølge Guds første Dom: *»Paa den Dag du æder af det, skal du dø,«* ved Syndefaldet tabte hele det Liv, som var af Gud. Han siger her, at dette Liv nu kun findes i Sønnen, hvem det, ifølge hans egne Ord, alene er givet at have Liv i sig selv og at gøre levende, hvem han vil. Johannes antyder derved, at trods alt, hvad et Menneske gør, er det dog dødt. Det kan ikke ved at anstrenge sig for at gøre Guds Vilje give sig selv Liv, lige saa lidt som et dødt og stinkende Lig kan gøre sig selv levende. Ligesom der blandt alt det skabte ikke findes et Græsstraa eller en Orm, som ikke har faaet sit Liv alene ved det skabende Ord, saaledes har heller intet Menneske Evne til af sig selv at leve i Gud og erhverve det evige Liv. Trods alt, hvad vi gør, er vi dog døde, indtil vi, fortvivlet over vor egen Gøren, kun hører Guds Søns Røst, og derved bliver levende. Jesus vidner selv: *»Sandelig, sandelig siger jeg eder, den Time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds Søns Røst, og de, som hører den, skal leve.«* Og et andet Sted taler han saa stærkt om den aandelige Død, at han ligner et aandeligt dødt Menneske ved et Lig, som skal begraves, idet han siger: *»Lad de døde begrave deres døde!«* Dermed har Herren jo bestemt udtalt, at Livet kun er i Guds Søn, og at kun den, som har Sønnen, har Livet. At have Sønnen er ikke blot at bede til ham eller at arbejde paa at tjene ham, men det forudsætter, at man er født af Gud, og at man er blevet et nyt og levende Menneske, som med Paulus kan bekende: *»Det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.«* Samme Paulus siger ogsaa et andet Sted: *»Hvis der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig af Lov.«* Men dette, at der ingen Lov er givet, som kan gøre retfærdig og levende, har han stærkt og udførligt bevist i sine Breve. Det er en vigtig Læresætning, at alt, hvad vi gør efter Guds hellige Lov, og al Lovens Indvirkning paa Mennesket ikke giver Liv. Thi Loven kan blot kræve, hvad der er hos Mennesket, og det er ikke Liv. Kun den, som i Begyndelsen skabte Liv, kan give Liv, naar han bliver Sjælens Liv og Fred. Altsaa siger dette Skriftsted os, at han alene er Livet. Paa denne Maade har ogsaa Luther forstaaet dette Skriftsted, naar han siger: *»Alene ved dette ene Skriftsted er nu al menneskelig Evne og alle menneskelige Gerninger slaaet til Jorden. Hvorledes vil du nu rose dig af din egen frie Vilje og dine egne Fortjenester. Gør alt, hvad du kan, gør alle Helgeners og Engles Gerninger, og det er dog altsammen dødt; thi her staar det jo klart og utvetydigt, at hvad der ikke er grundfæstet i Ordet, det er altsammen mærket med Dødens Stempel.«*

O, at alle Mennesker, som arbejder og er besværede, vilde betænke og tro, at med alt, hvad de selv under den største Anstrengelse formaar at gøre til deres Omvendelse og Helliggørelse, saa er de dog altid aandeligt døde og fortabte, saa laenge de ikke mistrøster over alt, hvad de selv foretager sig, og kommer til Sønnen, som alene har Liv og giver Liv, og alt eget Arbejde er saaledes forgæves. Skal et aandeligt og evigt Liv opkomme, maa det derfor ske alene ved det samme almægtige Skaberord, som i Begyndelsen sagde: *»Bliv!«* og der blev Liv. Ligesom al menneskelig Kunst paa Jorden, hvor mesterligt den end kan efterligne en skabt Ting i den ydre Form, dog ikke kan skabe Liv - Livet kan kun Gud frembringe - saaledes er ogsaa al Anstrengelse for at faa aandeligt Liv forgæves. Kun i

ham, som kaldes Ordet, og som i Begyndelsen skabte alt Liv, kun i ham er endnu den Dag i Dag det aandelige og evige Liv: Det er det, den dybsindige Johannes her vil sige om Ordet » *I det var Liv.*«

Vi flyr til dig,  
O, led os paa Livets og Fredens Vej,  
Du loved' at styrke de svage;  
O, giv at vi maa,  
Som svage og smaa,  
Din Kraft i vor Afmagt dog smage.

Ja, plej din Hjord,  
Omhegn du den ømt, som du hidtil har gjort  
Med Naade og Skaansel utrolig!  
Tænd Liv med dit Ord  
Paa hele vor Jord  
Og tag blandt os alle din Bolig!

(Andagt af C.O.Rosenius - "HusAndagtsbog 16.december" - Evangelisk Luthersk Missionsforenings Forlag 1948 -  
Shafan 19-12-2014)